

1. Dom: V Káne Galilejskej

Na tretí deň bola v Káne Galilejskej svadba. Bola tam aj Ježišova matka. Na svadbu pozvali aj Ježiša a jeho učeníkov. Keď sa minulo víno, povedala Ježišovi jeho matka: "Nemajú vína." Ježiš jej odpovedal: "Čo mňa a teba do toho, žena? Ešte neprišla moja hodina." Jeho matka povedala obsluhujúcim: "Urobte všetko, čo vám povie!" Stálo tam šesť kamenných nádob na vodu, ktoré slúžili na očisťovanie, ako bolo zvykom u Židov, každá na dve až tri miery. Ježiš im povedal: "Naplníte nádoby vodou!" A naplnili ich až po okraj. Potom im povedal: "Teraz načrite a zaneste starejšiemu!" A oni zanesli. (Jn 2, 1-8)

Predstavme si, že sme prítomní v Káne na svadbe. Je tam Ježiš, Matka a učeníci. Pripomeňme si našu vlastnú svadbu a oslavu. Manželstvo sa nemôže oslavovať iba v deň svadby. Máme ho sláviť každý deň. Vtedy bude obnovovaná naša láska v sviatosti manželstva. Tam, kde je láska, je aj radosť. Tam, kde sa manželia akceptujú a prijímajú sa, takí akí sú, tam sa zjavuje Boh.

Kána Galilejská – miesto prijatia a radosti

- miesto starosti, že nám chýba víno

Mária hovorí: „Nemajú víno.“ Mária sa starala o iných. V našom manželstve sa tiež musíme starať, či máme víno našej radosti, lásky, utrpenia a všetkých ostatných starostí života. Nechýba nám víno? Víno lásky, radosti, ...

Toto naše „víno“ vliate skrze lásku bude potom vínom najvyššej kvality.

Príchod Ježiša do nášho života je nielen počas svadby ale počas celého života.

Stretnutie v ekipách (skupinách) by malo byť stretnutie na svadbe.

Musíme sa, Bože, otvoriť Tvojej láske a pomoci. Ty chceš, aby sme vydržali, Ty nás posilňuješ na tejto ceste... – to je naše „Áno“, ustavičné obnovovanie, ustavičné hovorenie „Áno“.

Kristus, ktorý navštívil dom v Káne Galilejskej, je ten istý Kristus, ktorý je aj v našich manželstvách. Mali by sme počúvať Pannu Máriu a robiť všetko, čo nám povie. Máme naplňovať kamenné nádoby vodou až po okraj a On ju premení na víno Jeho lásky, pokoja, radosti. V Káne Galilejskej sa stal veľký zázrak. Aj v našom manželstve sa deje veľký zázrak.

Čo Boh spojil, človek nech nerozlučuje. Tie práva, ktoré máme ako manželia (ktoré boli predtým hriechom), sú teraz pre našu radosť. To bol od Neho veľký dar a len On ho mohol dať. To bolo konkrétne vedenie Krista. A teraz záleží len na nás, či Ho budeme aj my pozývať do nášho každodenného života. Ak Ho pozývame, je to pre nás radosť.

Pozývame vás k modlitbe k Panne Márii. Ona nám vyprosí, čo potrebujeme.

2. Dom: V Betánii

Ako išli ďalej, vošiel do ktorejśi dediny, kde ho prijala do domu istá žena, menom Marta. Tá mala sestru menom Máriu, ktorá si sadla Pánovi k nohám a počúvala jeho slovo. Ale Marta mala plno práce s obsluhou. Tu zastala a povedala: "Pane, nedbáš, že ma sestra nechá samu obsluhovať? Povedz jej, nech mi pomôže!" Pán jej odpovedal: "Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len jedno. Mária si vybrala lepšiu podiel, ktorý sa jej neodníme. (Lk 10, 38-42)

Je to dom, kde boli Ježišovi známi, priatelia. V dome boli tri osoby: Mária, Marta a Lazár. Vidíme tri spôsoby správania sa. S ktorým správaním sa stotožňujeme? Trošku s Máriou, trošku s Martou i s Lazárom. Závisí to od okolností. Chceli by sme ukázať na tomto dome, čo máme robiť, aby rástla naša láska, a aby sme boli vždy s Kristom.

Podme sa pozrieť na Máriu. Sadla si k Ježišovým nohám a počúvala. Každý by mal poznať a počúvať svojho Pána. Každý má svoj rebríček hodnôt. Ježiš by mal byť na 1. mieste. Musíme si položiť otázku, či poznáme Krista. Počúvanie Krista by malo byť pre nás tou najväčšou hodnotou. Musíme ale poznať Krista a Jeho učenie. Mali by sme si byť vedomí, že Evanjelium je hlas živého Boha. V Božom Slove je živý Kristus a prihovára sa nám, práve teraz. Počúvaním Boha poznávame Krista. A keď niekoho dobre poznáme, rodí sa z toho láska.

Druhá vec, ktorej nás Ježiš učí, je počúvanie. Ide o počúvanie srdcom. Málo hovoríme o tom, čo cítime a prežívame. Ak naše slová idú zo srdca, ľahko sa počúvajú. Je potrebné hovoriť o problémoch a nemlčať. Mlčaním staviame medzi nami múr. Máme sa snažiť počúvať a nekomentovať. Stále sa to učíme. Ale ak nám to vychádza, veľmi nám to pomáha. „Sadnime si spolu“ je vzájomným darovaním nášho času a príležitosť, aby sme vyjadрили silu našej lásky.

Máme konať ako Mária, počúvať intenzívne toho druhého. Som tu, aby som počúval tvoje slová a prijímal tvoje slabosti, ťažkosti a trápenia. Vtedy sa to stáva vzájomným objavovaním sa, ak poviem, čo cítim. Hovoriť a zároveň brať na vedomie, že každý z nás je iný. Úprimný rozhovor nás vnáša do iného svetla. Ja ťa nekritizujem, chcem ti pomôcť, nechávam ti slobodnú vôľu, iba ti navrhujem, ako by som to urobil/a ja. Niekedy si treba aj poplakať, ťažko sa to prijíma. Niekedy nám chýba pokora. Základ je však stále sa rozprávať, aj keď to nie je príjemné. Prijímať sa, sa musíme naučiť cez vzájomné počúvanie sa. Vtedy vytýkame, ale neponižujeme sa. Bez agresivity. Ináč si „pálime medzi sebou mosty“.

„Sadnime si spolu“ nás veľmi spája, pomáha nám k manželskej spiritualite. Kristus je vtedy medzi nami prítomný. Najlepší čas je dátum našej svadby, každý mesiac v ten deň. Každý mesiac slávime sviatosť manželstva, obcerstvujeme našu lásku a rastieme spolu v nej. Je to vytvorenie si rebríčka hodnôt. Boh, partner, deti, spoločenstvo, ostatná rodina, práca.

Počas „Sadnime si spolu“ sa pýtame, aký je náš vzťah s Bohom. Počúvame sa navzájom. Kvôli tomuto nášmu stretnutiu treba zanechať všetko.

Marta nevydržala a žalovala sa Ježišovi. Povedala to však ináč, ako by to povedala, keby tam nebol. Ináč reagujeme pri „Sadnime si spolu“, lebo je prítomný Ježiš medzi nami. Ináč hovoríme o problémoch, keď je On prítomný. Najdôležitejšie je však byť spolu v ten deň.

Dom v Betánii nás učí aj tomu, aby sme sa neuzatvárali v našom manželstve, ale otvárali sa aj pre druhých.

3. Dom: U farizeja Šimona

Ktorýsi farizej ho pozval, aby s ním jedol. On vošiel do farizejovho domu a sadol si k stolu. V meste bola istá žena, hriešnica. Keď sa dozvedela, že je hosťom vo farizejovom dome, priniesla alabastrovú nádobu s voňavým olejom, s plačom pristúpila zozadu k jeho nohám, začala mu slzami máčať nohy a utierala mu ich svojimi vlasmi, bozkávala mu ich a natierala voňavým olejom. Keď to videl farizej, ktorý ho pozval, povedal si v duchu: "Keby tento bol prorokom, vedel by, kto a aká je to žena, čo sa ho dotýka, že je to hriešnica." Ježiš mu vrazil: "Šimon, mám ti niečo povedať." On odvetil: "Povedz, Učiteľ!" "Istý veriteľ mal dvoch dlžníkov. Jeden dlhoval päťsto denárov, druhý päťdesiat. Keďže nemali skadiaľ dlžobu splatiť, odpustil ju obidvom. Ktorý z nich ho bude mať radšej?" Šimon odpovedal: "Myslím, že ten, ktorému viac odpustil." On mu povedal: "Správne usudzuješ." Potom sa obrátil k žene a Šimonovi povedal: "Vidíš túto ženu? Vošiel som do tvojho domu, a nedal si mi vodu na nohy. Ale ona slzami zmáčala moje nohy a svojimi vlasmi ich poutierala. Nepobozkal si ma. Ale ona odvtedy, ako som vošiel, neprestala mi nohy bozkávať. Hlavu si mi olejom nepomazal. Ona mi voňavým olejom nohy natrela. Preto ti hovorím: Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo veľmi miluje. Komu sa menej odpúšťa, menej miluje." A jej povedal: "Tvoje hriechy sú odpustené." Vtedy tí, čo s ním stolovali, začali si hovoriť: "Ktože je to, že aj hriechy odpúšťa?" On však povedal žene: "Tvoja viera ťa zachránila. Chod' v pokoji! (Lk 7, 37-50)

Pozvanie Ježiša bola pre neho veľká prestíž. Mal ešte niečo viac, čo druhí nemajú. Prichádza cudzoložnica, umýva jeho nohy slzami a utiera vlasmi. Je to šok pre každého. Ako môže Ježiš dovoliť, aby sa Ho dotýkala cudzoložnica. Hovorí im podobenstvo o dvoch dlžníkoch a nakoniec hriešnici odpúšťa.

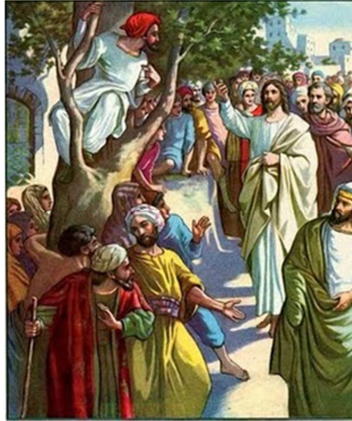
Aj v našich spoločenstvách sa musíme vyjadrovať slobodne. Vidíme okolo seba dianie vo svete a chceme sa pripodobňovať svetu (svetskému, konzumnému svetu). Toto sú ohrozenia, ktoré sa prikrádajú znenazdajky a postupne. Je potrebné klásť si neustále otázku: Nejdeme cestou, ktorá nevedie ku Kristovi?

Musíme si navzájom odpúšťať, v manželstve, v rodinách. Musíme sa snažiť o to, aby sme sa nezraňovali, ale aby sme kráčali po ceste pravdy. Niekedy sa zraňujeme z nevedomosti. Odpúšťanie musí byť náš životný postoj, stále mať na zreteli toho druhého. Iba partnerovi sa môžem otvoriť a ukázať a súčasne nebudem ponížený.

Boh, Ježiš Kristus, je Ten, ktorý prijíma, odpúšťa, žehná. Ustavične nám hovorí, že skrze Neho sa nemáme zastaviť, ale máme Ho stále nanovo hľadať a On nám podá pomocnú ruku. Máme sa učiť postoj odpúšťania, ktoré nám ukazuje Ježiš Kristus v dome u Šimona. Snažme sa nepovyšovať sa, ale každý deň si odpúšťať.

Do pozornosti treba dať Sviatosť zmierenia. Treba ísť spolu s manželom/manželkou. Zlý vchádza cez hriech. Treba odstrániť hriech z našich manželstiev.

4. Dom: V Jerichu

Potom vošiel do Jericha a prechádzal cezeň. A tu muž, menom Zachej, ktorý bol hlavným mýtnikom a bol bohatý, zatúžil vidieť Ježiša, kto to je, ale nemohol pre zástup, lebo bol malej postavy. Bežal teda napred a vyšiel na planý figovník, aby ho uvidel, lebo práve tade mal ísť. Keď Ježiš prišiel na to miesto, pozrel sa hore a povedal mu: "Zachej, pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!" On chytró zišiel a prijal ho s radosťou. Keď to videli, všetci šomrali: "Vošiel k hriešnemu človekovi!" Ale Zachej vstal a povedal Pánovi: "Pane, polovicu svojho majetku dám chudobným a ak som niekoho oklamal, vrátim štvornásobne." Ježiš mu povedal: "Dnes prišla spása do tohoto domu. Ved' aj on je Abrahámovým synom. Lebo Syn človeka prišiel hľadať a zachrániť, čo sa stratilo. (Lk 19, 1-10)

Hlavnou postavou je tu colník Zachej. Zvykli sme si pozerat' sa na človeka z hľadiska jeho viditeľných činov. Ale Boh sa pozerá na človeka cez jeho srdce. My to nedokážeme. Zachej bol dobrý človek, ale bol zaslepený svojou prácou. Pán Ježiš mu riekol: „Dnes musím zostať v tvojom dome.“ Čo spravil Zachej? S radosťou to prijal. Keby mal zatvrdené srdce, určite by to odmietol.

A teraz sa pozrime, čo sa dialo v dome u Zacheja. Zachej chce napraviť svoje skutky, je štedrý, chce každému vrátiť. Ponaučenie: Máme všetko rozdať? Nie.

Takáto pozvánka Ježiša platí pre každého z nás. Akými sme svedkami našej sviatosti manželstva? Ide o to, aby sme mali v našom manželstve čas na reflexiu. Sviatosťou manželstva sme prijali Ježiša do našich životov. Naša cesta je cesta do večnosti. Je to ťažká cesta.

Regula života = pravidlá nášho hnutia.

Zachej musel vyliezť na strom, aby dosiahol svoj cieľ. Každý kresťan sa má zamyslieť, čo mu prekáža v tom, aby dosiahol svoj cieľ. Mali by sme byť tvárou v tvár s Bohom. Ako? V samote a tichu. Sme povolání k premene svojho života. „Kajajte sa a verte Evanjeliu.“ Treba sa zamyslieť, čo máme spraviť, aby sme boli bližšie ku Kristovi. Čo máme ešte viac zdokonaliť vo vzťahu k Bohu, partnerovi, ostatným ľuďom.

Jedným z problémov môže byť modlitba, nerozprávanie sa spolu, pýcha, priveľa rozprávania a málo počúvania. Každý sám sa vo svojom srdci musí zastaviť a zistiť, či je jeho cesta správna. Je dobré sa poradiť s partnerom či kňazom. Máme sa premieňať na lepších ľudí.

V našom živote by nemalo byť miesto pre klamstvo. Vtedy sme iným na pohoršenie.

Treba sa pripraviť na sviatosť zmierenia – pozrieť sa na svoj život, dať si potom predsavzatia, a to je naša regula života. Na základe sv. spovede si stanoviť pravidlá (regula), urobiť si poriadok vo veciach, ktoré chceme zlepšiť.

V príbehu Zacheja nám Pán Ježiš ukazuje, že každý z nás má na sebe stále čo zlepšovať.

5. Dom: V Jeruzaleme

Kým o tom hovorili, on sám zastal uprostred nich a povedal im: "Pokoj vám." Zmätení a naľakaní si mysleli, že vidia ducha. On im povedal: "Čo sa ľakáte a prečo vám srdcia zachvacujú také myšlienky? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! Ved' duch nemá mäso a kosti - a vidíte; že ja mám." Ako to povedal, ukázal im ruky a nohy. A keď tomu stále od veľkej radosti nemohli uveriť a len sa divili, povedal im: "Máte tu niečo na jedenie?" Oni mu podali kúsok pečenej ryby. I vzal si a jedol pred nimi. Potom im povedal: "Toto je to, čo som vám hovoril, kým som bol ešte s vami, že sa musí splniť všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, u Prorokov a v Žalmoch. (Lk 24, 36-44)

Ježiš sa po zmŕtvychvstaní zjavuje pred apoštolmi.

Učenci sú zmätení, sú spolu bez svojho Majstra. Došla k nim správa, že vstal zmŕtvych. Mária Magdaléna povedala, že Ho videla. Zrazu sa zjaví Ježiš, daruje im svoj pokoj a vraví, že je to On. Či sa aj my tak niekedy nesprávame, keď sme plní strachu a obáv? To, že sa tak veľa udialo, nás zväzuje. Sme neistí. Nevieme, čím začať, ale máme veľa nápadov. Výchova detí – ako ich uchrániť, zabezpečiť pocit bezpečia, ako ich máme viesť, čomu sa máme viac venovať?

Počujeme hlas, ale prehlušujú ho hlasy zvonku. Chýba nám ticho, aby sme si to premysleli. Pokoj a ticho sú vtedy nevyhnutné. Vtedy tak, ako k apoštolom, príde Ježiš. Máme sa na Neho obracať ako na Darcu pokoja. Môže to byť v modlitbe, v sviatosti zmierenia, v sviatosti manželstva. Mnohým ľuďom je sviatosť zmierenia vzdialená.

Žijeme v súčasnosti a máme vydávať svedectvo lásky. Máme byť príkladom jednoty a porozumenia ako Svätá Rodina. Satan neznáša jednotu. Je rozzúrený, keď manželia pracujú na svojej jednote. A Equipe nám pomáha k jednote. Pomáha nám formačný program, témy, ktoré sa týkajú manželstva a lásky. Nemôžeme sa uzavrieť iba do svojho manželstva. Toto je náš čas a teraz ho musíme efektívne žiť. Musíme sa o to pričiniť sami a v spolupráci s inými manželmi sa nám to môže podariť. Každý človek nás tiež vedie k Bohu, a to cez svoje dobré aj zlé rozhodnutia, skutky, reči – cez ne môžeme spoznávať Boha.

Otec Caffarel hovorí, že šťastné je také manželstvo, kde môžu povedať: Cez tvoju milosť a lásku som obdarený láskou Boha.

Máme odovzdávať partnera na sv. omši, keď je Obetovanie, celú našu lásku. To je to, čo môžeme darovať svojej najbližšej osobe. Preto sme povolani ako manželia, aby sme ukazovali lásku Ježiša v našej rodine. Sme povolani čítať a interpretovať situácie. Sme tiež povolani prehlbovať chápanie Božieho Slova. Rozviazanie našich problémov nájdeme pri reflexii – miesto, kde sa môžeme zamyslieť.

Učenci sa navzájom rozprávali, čo sa stalo a čo majú robiť ďalej. Cez tento príklad vidíme pre nás pozvanie, aby sme sa navzájom rozprávali o tom, čo nás čaká. Musíme myslieť na to, že spoločne s druhými ľuďmi sa máme rozprávať. Vtedy sa nám podarí rásť rýchlejšie. Budeme lepšie sledovať zmeny, ktoré sa dejú okolo nás. Pokoj, ktorý budeme mať v srdci, je znakom, že Ježiš je s nami.

6. Dom: V Nazarete

V šiestom mesiaci poslal Boh anjela Gabriela do galilejského mesta, ktoré sa volá Nazaret, k panne zasnúbenej mužovi z rodu Dávidovho, menom Jozefovi. A meno panny bolo Mária. Anjel prišiel k nej a povedal: "Zdravas, milosti plná, Pán s tebou." Ona sa nad jeho slovami zarazila a rozmýšľala, čo znamená takýto pozdrav. Anjel jej povedal: "Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš. On bude veľký a bude sa volať synom Najvyššieho. Pán Boh mu dá trón jeho otca Dávida, naveky bude kraľovať nad Jakubovým rodom a jeho kráľovstvu nebude konca." Mária povedala anjelovi: "Ako sa to stane, veď ja muža nepoznám?" Anjel jej odpovedal: "Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn. Aj Alžbeta, tvoja príbuzná, počala syna v starobe. Už je v šiestom mesiaci. A hovorili o nej, že je neplodná! Lebo Bohu nič nie je nemožné." Mária povedala: "Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova." Anjel potom od nej odišiel. (Lk 1, 26-38)

Ide o dom, v ktorom vyrastal Ježiš. Všetci máme túžbu, aby sa náš dom podobal tomuto domu. Mária dostala veľký dar od Boha. Bola na to pripravená? A Jozef bol prekvapený? Je to pre nás veľká informácia, aby sme neboli pasívni, aby sme nebránili Bohu vojsť do nášho domu. Ako by to vyzeralo, keby Mária povedala NIE? Preto každý Boží príchod, ktorý „búra“ naše plány, treba prijať. My vidíme iba to, čo je dnes. Ale Ježiš to vidí komplexne. Na ikone END vidieť postavy Márie a Jozefa. Oslovuje nás Jozefov postoj. Jozef je takou zárukou. Sú všetci spolu. Spájala ich láska a modlitba.

Svätá Rodina je príkladom veľkej pokory. Pripomína nám modlitbu a dôležitosť sviatosti manželstva. Sviatosť manželstva je zmluva medzi nami a Bohom. Svätá Rodina žila v jednote a Boh bol v centre ich života. Svätá Rodina je naším vzorom a príkladom. Život v láske a jednote. Ježiš získal veľmi peknú formáciu vo svojom živote. Bol veľmi radikálny a od Neho sa učíme kráčať spolu.

Poslušnosť Bohu a vernosť až do konca.

Láska k Sv. Rodine a Kristova láska. Učí nás takej láske.

Veľmi dôležitá je modlitba – stretnutie s Bohom. Kristus sa často vzdialoval mimo a rozprával sa s Otcom. Aj keď si vyberal apoštolov, modlil sa celú noc. Aj my by sme mali prosieť a modliť sa o správne rozhodnutie. Modlitba by mala byť aj osobná. Odovzdať ráno celý deň Bohu a prosieť Ho, aby mi pomohol počas dňa.

Modlitba je veľmi dôležitá v osobnom aj manželskom stave, je pokrmom pre náš život.

Otec Caffarel povedal: „Ak vieme, že musíme jesť, aby sme žili, tak prečo nechápeme, že keď chceme žiť duchovne, musíme sa modliť.“

Dôležité je, postaviť sa vo svojom srdci pred Boha. Nemôžeme zanedbávať svoje povinnosti, ale je dôležité, postaviť sa pred Boha. Pri dobrej modlitbe sa niekedy ukáže, na čom si zakladáme, a nakoniec možno zistíme, že to nie je až také dôležité.

Svätá Rodina je nám príkladom. Sviatosť manželstva je zmluva medzi nami a Bohom. Ak Kristus spolu so sviatosťou manželstva vstúpil do nášho života, tak nemôžeme teraz žiť ako keby neexistoval. Úlohou je obracať sa na Krista, lebo nie sme schopní konať bez Neho. On je zárukou nášho šťastia.

Otec Caffarel povedal: „Manželstvo bez manželskej modlitby je ako kňaz, ktorý by mal veľa inej dobrej práce avšak na úkor sv. omše.“ „Sviatosť manželstva je ako keby Ježiš staval chrám, ktorý spolu s manželmi slúži iným.“

Manželská modlitba má obrovskú silu. Každodenná modlitba nás naučí pokore, lebo sa nedá pomodliť, keď sme pohádaní. Vtedy je možné pomodliť sa osobne alebo s deťmi, ale nedá sa pomodliť s partnerom. Manželská modlitba často zachráni manželstvo. Aj tá najkratšia manželská modlitba má veľkú silu. Ak v našom živote bude Kristus, dá sa zvládnuť všetko. Máme svoje problémy, ale vďaka nášmu spoločenstvu sa naučíme riešiť problémy. Naučíme sa byť spoločne vo všetkom.